

Кжсчето книга.

На тавана лежеше, подвързана въ златни корици, вехта книга. Нѣкога тя веселѣше малкитѣ дѣца и ги караше по цѣли часове да я четатъ. А сега дѣцата порастнаха, прѣснаха се по свѣта, и книгата лежеше забравена отъ всички.

Дойде врѣме да се чисти и реди кжщата. Качи се старата стопанка на тавана, прѣрови, прѣгледа и, заедно съ други вехтории, продаде и книгата на съсъда — търговецъ.

Дойде при него малко момченце. Купи си бонбони. Търговецътъ откъсна листъ отъ старата книга и му ги уви въ него.

Изяде момчето бонбонитѣ, погледа, погледа листа — и го хвърли на улицата.

Зарадва се парчето книга, надсмѣ се на недосѣтливото момче и запѣ:

— Какъ бѣ тъмно на тавана
И самотно въвъ дюкяна...
Но дѣте на свобода
Пусна ме да си летя.
Хей, хей!

Духна вѣтърътъ, понесе парчето книга изъ улицитѣ. Го тръгна да пжтува изъ града. Облаци прахъ засипваха очитѣ на миновачитѣ.

Ето, на жгѣла на улицата стара жена продава сладкиши. Тя едвамъ държи таблата на отмалѣлитѣ си